

ZANIB MIAN

ILLUSTRERET AF
NASAYA MAFARIDIK

**OMARS
VERDEN**

**VILD
REDNINGS-
AKTION**

PÅ DANSK VED THOMAS MAINTZ

★ ★
Alvida
★

FRU HUTCHINSON

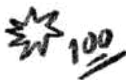
Den bedste Lærer
i hele universet

Den eneste
person, jeg
kender, hvis
hår fortæller
lige så meget
som hendes
ansigt

♥♥ Supervenlig ♥♥

Får altid løst
de problemer,
der opstår,
på den
allerbedste
måde

ELLIE SARAH

Supernæsvis

Taler flere sprog

Bedste
venner *

Kan bogstaveligt talt
altid finde på et rim

Vær forsigtig - lad dig
ikke narre af hendes
engleagtige opførsel

OMAR

Jeg har en hemmelig samling af knapper, som der ikke er nogen, der ved noget om (bortset fra dig. Du ved det selvfølgelig, fordi jeg har skrevet det her)

Kan slikke mig selv på albuen.
(kan du det?)

Bange for
duer

Jeg vil gerne med
på den første tur til
Mars for folk, der
ikke er astronauter

BIIP.

BIIP,

BIIP,

BIIP

KAPITEL 1

Det var mit
irriterende vækkeur, der
vækkede mig, så jeg kunne komme op og
blive klar til første skoledag efter sommerferien.

Jeg havde ikke særlig
meget lyst til at stå op,
for de sidste to uger af
sommerferien havde jeg
sovet til mindst klokken
ni. Så nu følte det, som
om det var

midt om natten!

Det mest irriterende var, at mor havde stillet vækkeuret i den anden ende af værelset i stedet for på mit sengebord, så jeg var NØDT til at stå ud af sengen for at slukke det. Jeg prøvede selvfølgelig at være kreativ, så jeg smed min hovedpude efter uret. Men puden var for tyk eller for tung, så den nåede ikke ret langt. Så rodede jeg rundt i skuffen i mit natbord for at se, om der var noget andet, jeg kunne smide efter vækkeuret, og fandt en skumgummibold, som jeg havde gemt, fordi den

duftede rigtig
lækkert af
TYGGE GUMMI.

Jeg sigtede efter uret og løftede
skumgummibolden ...

KLAR, SIGT, KAST!

Åh nej. Lige i det samme kom min søster, Maryam, ind på mit værelse og sagde:

”Sluk for den larm,
din syvsøver!”

Ja, du gættede rigtigt. Bolden ramte Maryam

lige på næsen.

Heldigvis var

bolden af

skumgummi og

meget blød. Ellers

ville jeg VIRKELIG

have fået ballade.

Det siger vel

sig selv, at resten

af morgenen

heller ikke gik særlig glat. Mor og far var ikke specielt tilfredse med mig, og Maryam gjorde et kæmpe nummer ud af det og sagde, at hun aldrig nogensinde ville tale til mig igen. Og min lillebror, Esa, nægtede at tage sin frakke på, så vi blev endnu mere forsinkede, og alle blev endnu mere gnavne. Jeg var den eneste, der var i godt humør. Det var jeg, fordi jeg glædede mig helt vildt til at se mine venner, Charlie og Daniel.

De kom begge to løbende hen til mig i skolegården og dunkede mig i ryggen. Et dunk i ryggen betyder stort set:

”Hej! Hvor er jeg glad for at se dig. Jeg har virkelig savnet dig.”

Sådan et dunk i ryggen er knap så kikset som at sige det,

SELVFØLGELIG.

"Ved I hvad?" sagde Daniel. "Mine forældre har langt om længe købt en ny cykel til mig! Den er så sej! Jeg glæder mig til at vise jer den!"

"Hvor er du heldig!" sagde Charlie.

"Ja, kæden ryger hele tiden af min cykel," sagde jeg.

"Er din far ikke supergod til at reparere ting?" spurgte Daniel.

"Jo, det er han faktisk – jeg må hellere spørge ham.

**Det eneste, han
ikke kan fikse, er
Maryam,"**

sagde jeg. Og så grinede vi alle sammen, for de andre var helt enige med mig.

Vi snakkede alle tre i munden på hinanden, mens vi stillede os op på en række i skolegården, så fru Hutchinson kunne få styr på sine elever.

Jeg havde taget en chokolade-
cupcake

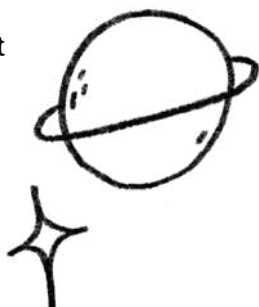

med til hende. Vores nabo, fru Rogers, var kommet med en hel masse til os dagen før. Fru Hutchinson er nok verdens sødeste lærer. Jeg mener, helt ærligt, ingen på hele planeten ville give en af fru Rogers' kager til en, de ikke kan lide. Jeg syntes, at fru Hutchinson havde fortjent en cupcake, fordi hun altid sender os et venligt smil, lige når vi har allermest brug for det, og fordi hun altid er retfærdig, når der er to elever, der er kommet op at toppes, og så for den

sjove måde, hun underviser os på.

Inden ferien var vi i gang med et projekt om universet, og hun fortalte os, at nogle forskere mener, at der er liv på

andre planeter.

Altså rumvæsener! Så fru

Hutchinson fik os til at

forestille os, hvordan de mon

ville se ud – det føltes slet ikke

som at gå i skole!

”Men vær nu forsigtige,” sagde hun. ”Måske holder de øje med os. De skulle nødig opdage, at vi er på sporet af dem.”

Men det var ikke fru Hutchinson, der kom for at hente os.

Det var en, der var
højere og tyndere,
og hendes hår var ikke
nær så sjovt.

Hun havde den type rynker i ansigtet, der fortæller en, at hun har brugt det meste af sit liv på at rynke panden. Hendes tøj var gråt, og hendes sko var SPIDSE.

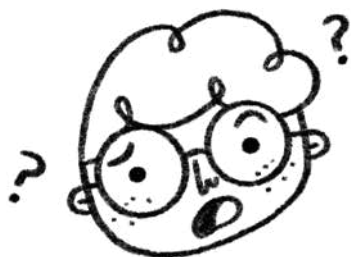
Hendes ikke-nær-så-sjove-hår var trukket så stramt om i en knold i nakken, at jeg forestillede

mig, at hun nok
havde fået hjælp fra
en højteknologisk
laserstråle, der er
i stand til at finde selv
det mindste hår, der
sidder forkert, og grille
det på et nanosekund.

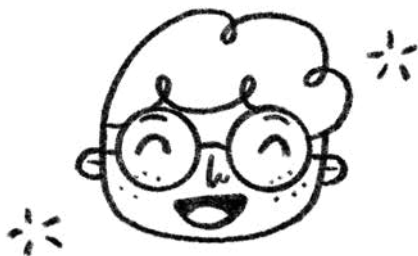
Daniel og Charlie
stirrede på mig med
øjebryn, der lignede
spørgsmålstegn.
Har I nogensinde
tænkt på, hvor meget
øjebrynene siger om,
hvad folk tænker og
føler?

For eksempel, så sagde Charlies øjenbryn:

ØH? HVAD SKER
DER LIGE HER?

Ses for det meste,
når han er i færd
med at løse en
matematikopgave.

WOW, DET HER
ER VILDT SJOVT!

Ses for det meste,
når vi har fundet på
en ny leg.

OMG, DET ER
UDE MED MIG.

Ses for det
meste, når der
er en edderkop
i nærheden.

Nå, men for nu lige at vende tilbage til den mærkelige lærer.

Det var lidt uhyggeligt, for det eneste, hun sagde til os, var: "Følg mig." Hun snurrede rundt på de tyndeste hæle, jeg nogensinde har set, og marcherede hen mod skolebygningen.

KAPITEL 2

Vi skyndte os ind i klasseværelset og fandt vores pladser.

”Hvem ER hun?” hviskede Daniel.

”Bare rolig, hun er sikkert ikke en permanent lærer. Fru Hutchinson er nok bare blevet syg eller sådan noget. Hun er garanteret tilbage i morgen,” sagde jeg.

Men i det samme sagde den nye lærer:

”Jeg er fru Crankshaw, og jeg skal være jeres lærer resten af skoleåret.”

Ordene kom ud af hendes mund, men det føltes, som om hvert eneste ord var et tungt, metallisk objekt, der ramte mig oven i hovedet.

Jeg så over på Charlie. Han havde bange øjenbryn, og jeg fik lyst til at lægge mine arme trøstende om ham.

Daniel nev mig i låret under bordet.

"Daniel! Hold op! Av! Hvad har du gang i?"

"Jeg niver dig for at være sikker på, at det ikke er noget, jeg drømmer."

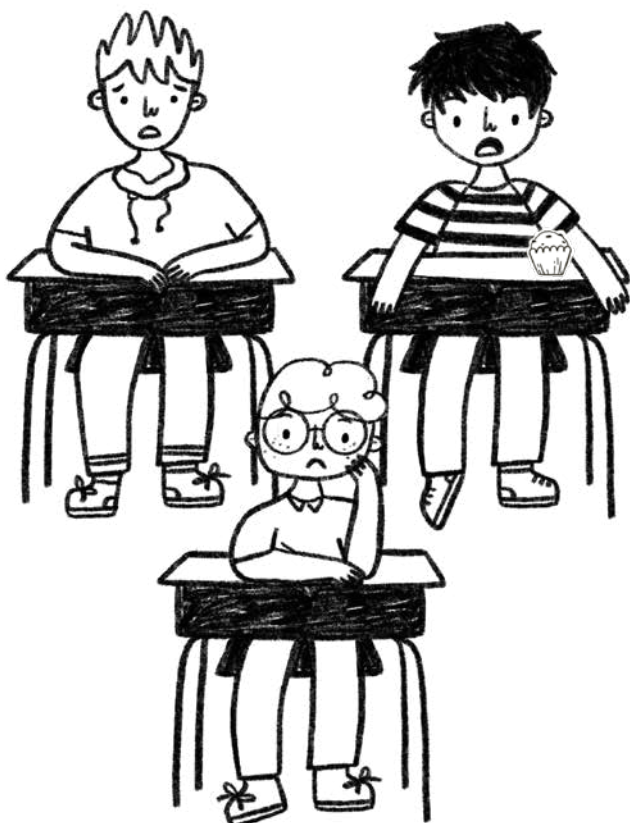
"Det er meningen, at du skal nive dig selv, din odder!"

"I to dernede bagved. Hold op med det pjat," sagde fru Crankshaw. "Hvilket minder mig om min første opgave – at give jer alle sammen nye pladser. Fra nu af må I ikke længere sidde ved siden af jeres snakkende små venner. I skal sidde der, hvor jeg siger, I skal sidde."

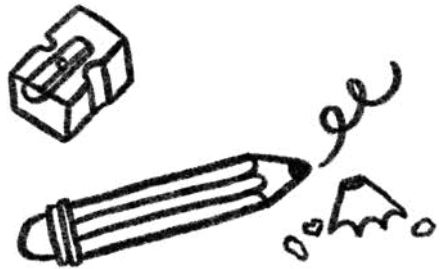
Gulp.

"Hun virker ret permanent," sagde Daniel.

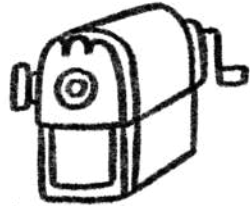
"Ja," sagde jeg og så ned på min cupcake. Den så også helt trist ud.

Vi var nødt
til at undertrykke
alle vores spørgsmål og
følelser indtil frikvarteret.

Ingen af os turde række hånden
op og spørge, hvad der var sket med
fru Hutchinson. Især ikke fordi min nye
sidekammerat, Ellie, spurgte fru Crankshaw om
noget så uskyldigt, som om hun måtte gå op og
smide sit blyantsmulder i papirkurven, og så

fik hun et blik, der
ville have fået
Superman
til at tisse
i bukserne.

Da det ringede ud til frikvarter, gik Daniel, Charlie og jeg nærmest kapgang hen mod udgangen, fordi vi ikke må løbe.

Vi havde alle tre munden lukket helt stramt, indtil den friske, kolde luft udenfor ramte vores ansigter, og så eksploderede Daniel nærmest.

"Hvor er fru Hutchinson?" klagede han.

Charlie stod bare som forstenet og stirrede på os uden at sige noget. Han lignede en, der var gået i chok.

"Og det er ikke bare i dag. Hun sagde, at hun skal være vores lærer *resten af året!*" sagde jeg.

"Men hvad er der sket med fru Hutchinson? Hvorfor har hun bare forladt os på den måde?" spurgte Daniel.

"Jeg aner det ikke. Men vi er nødt til at finde ud af det."

Jeg lagde armen om Charlie, der stadig ikke

havde sagt et ord. Vi kunne ikke miste både fru Hutchinson og Charlie på én og samme dag!

Langt om længe sagde Charlie: "Skal vi ikke prøve at spørge en af de andre lærere?"

"God ide," sagde jeg og var allerede på vej hen mod gårdvagten i fuld galop med Charlie og Daniel lige i hælene.

Hr. Henry var nærmest omringet af elever. Han var i færd med at skælde en af dem ud, mens en anden stod grædende ved siden af, og en del andre så på.

Vi ventede, til han var færdig med at skælde ud, og så spurgte vi: "Hr. Henry, hvor er fru Hutchinson henne?"

Læreren så i alle retninger, som om han prøvede at regne ud, hvor spørgsmålet kom fra. Han var ikke klar over, at det var mig, der havde spurgt,

for der var seks andre elever, der stod og stirrede på ham.

”Aner det ikke! På toilettet måske! Hvor skulle jeg vide det fra?” sagde han og kløede sig i håret, som om det ville få os alle sammen til at forsvinde.

Charlie hev i mit ærme. ”Kom, det her får vi ikke noget ud af.”

Vi gik rundt i skolegården uden at sige ret meget. Det passede mig helt fint, for min hjerne havde travlt med at forestille sig alle de ting, der kunne være sket.

Måske havde fru Hutchinson spist så mange af de der fjerlette ostepops, som hun altid spiser i spisefrikvarteret, at hun var blevet vægtløs og svævede rundt oppe i skyerne. Så forestillede jeg mig, at hun på en eller anden måde også var blevet usynlig og prøvede at tiltrække sig vores opmærksomhed, så vi kunne hjælpe hende med at komme ned. Men vi kunne desværre ikke længere se hende.

”Fru Hutchinson! Hvis du er her, så kast en bold efter os!”
sagde jeg meget højt.

"Hvad?" sagde Charlie og Daniel. "Er du blevet tosset?"

Jeg grinede.

"Det var da et forsøg værd ..."